

Светлана Перишић
У ДУШИ ПЕСМА

Светлана Перишић

У ДУШИ ПЕСМА

2016.

МИРИШЕ ЗЕМЉА

МИРИШЕ ЗЕМЉА

Мирише земља на детињство,
на пролећно јутро,
росу бисером просуту.

Мирише земља на јорговане
расцветале шљиве ранке
на прекривач моје мајке.

Мирише земља на јунску жегу,
на узорану бразду,
на смиље и босиље.

Тај грумен земље
и у сновима замирише.
Преко мора и океана
носиш га у недрима сваког дана.

ПШЕНИЦА

Пшенице моја златна,
поља ми раширише платна.
Везак по њима шарам,
тебе у ћилим претварам.

С јесени нове снове снујем,
и у земљу те садим.
Христос је данас на длану,
васкрснуће у пролећноме дану.

Тајну сваки сељак зна:
да лице Христово на зрну стоји.
Кад пролеће дође буди се из сна,
васкрсава и поља зеленилом боји.

Кад летња жега га стегне
тад златно жуту боју има,
класје пуно је зрневљем
и као Дунав таласа се пољима.

То зрно нема живот значи.
Хлеба ће оно свима даривати.
Колач славски ће у сваком дому бити,
а тело Христово ће нас сјединити.

ВИНОГРАД

Шта ли оно момче на брдашцу ради?

С песмом млад виноград сади.

Корове ће да сахрани,
виту лозу да одбрани.

Он лозу реже,
у чокоте све их веже.
Тај је момак тврд на муци
памтиће га и унуци.

Господар је својих њива,
мајка земља га дарива.
Вита лоза свето пиће,
родиће му рубинчиће.

Када сече колач славски,
Он ће вином да га кваси.
Кад су свадбе и весеља
црно вино иште пуно жеља.

Нек' се пева, нек' се памти:
виноград ће рода дати.
Крв Христова изливена,
увек чаша напуњена.

СТИГ

Да ти суза заискри у оку,
чим погледаш равницу широку.

Кад ти клица из семена ниче,
на ћилим ти стишка поља личе.

Свака травка у пролеће нова
к'о у писму кад се пишу слова,
сваком писму одговор се врати
мирис траве свуд ће да те прати.

Кад нам киша пољане залива,
тад нас небо богато дарива.

А кад суша у Стигу царује,
пуца земља и све тад тугује.

ПРВЕНАЦ

Плаво небо и шљивици родни,
биће добре шљивовице у нашој чаши.
Пуне су нам бачве, комина шапуће,
а казан је спреман, стоји иза куће.

Ево, јесен стигла и у наше село,
све се утишало, лишће пожутело.
Само један дека бркове масти,
казан се подлаже, комшије да части.

Табарка је врућа, сад ће ракија да потече,
ништа лепше нема од првенца пред вече.
Кад првенац прође и венац направи,
тад се песма пева о првој љубави.

На треношцу дека седи и у казан гледа,
од првенца вели коса му је седа,
град њему не треба да мери јачину,
усне су му спремне за добру ракију.

Живот - то је књига,
у њој срећа, туга, брига.
Један гутљај шљивовице љуте
може да усрећи и несрећне људе.

ЧЕДОВАЧА МЕДОВАЧА

(Чеди Зобеници-Личанину посвећена)

Из љубави према родном крају
кућо стара, мој прекрасни рају,
што не могу врата да отворим
и запевам песму коју волим.

Прилично су јаке моје руке,
ветре с мора носи нежне звуке!
Злато, бакар, могао сам калити.
Ккувар, ковач, казанџија бити.

Земљо плава што ми срце осваја,
Чедовача – Медовача стара.
Где је срећа, а где ми је радост,
кад мало попијеш, вратиш се у младост.

Ту тартуфи и мед слатки дрема,
тешко оном ко је само гледа, а у рукама нема.
Окуси је, па се сети свега:
куће родне иза малог брега.
Многе госте ти си почастила,
све до зоре ти их оставила.
Понесоше ракију као успомену,
песмом с медом заслађену.

ПЕСМА СРБИЈИ

Ове ноћи моја душа јеца,
где су наши Срби, где су српска деца?

У лугу се славуј песмом оглашава,
бисерна пена просу се по трави.
Сузе ме још гуше, дивна сјајна зоро!
Да л' сан ово беше, моја ноћна моро?

Па се питам: шта смо ми згрешили?
Да славимо славу, то сте нам бранили.
Прави Светосавци ћирилицу пишу,
зато на нас душмани кидишу.

Сунце иде крадом од села до града,
па зракама грли љуби Србе
лечећи их од великог јада.
Звезда слободе победника прати,
душманина ко ће казнити?

Само мало наде беше и пуно туге.
Ипак, ја однекуд видех лепе боје дуге.
Српски народ данас васкрсава,
душе се буде, сада расте јава.

ДОМОВИНА

Домовино моја, варнице из мача,
на рукама победничке моћи!
Сваки Србин зна куд ће да корача,
да му зора сване, после тамне ноћи.

Слава, то је светло сунце мученика!
Вадили нам срце и пресађивали њима.
Кроз њихове вене тече крва наших предак.
Србиново срце код њих се не прима.

Вадили су очи са фресака,
очи народа мог!
Светиње и цркве обновисмо свуда,
то су тапије које потписује Бог.

Србија моја главу не савија,
на њу није никад пала суза срама.
У срцима младим – као амајлија,
живећеш у химни и у молитвама!

ШУМАДИЈА

Каква би нам Шумадија била,
без Мораве и хладног Ибра,
без Голије, Гоча и Чемерна,
Студенице, Жиче, Сопоћана?

Ибарска ме води магистрала,
Бог и мајка (која ме на свет дала)
тамо где су јеле и јавори,
чобанице на цветној ливади.

Ибар хладан сад Морави жури.
Покрај њега цветали божури,
а долином јорговани плави
Јелену Анзујску дочекали.

Шумадојо, лепотице моја,
у теби је Немањићка лоза!
Ти си пуна планина и река,
прва љував мене тамо чека.

Шумадијска села - расцветало цвеће,
манастири – мирисно пролеће,
монахиње као вите јеле,
воштанице сјаје и трепере.

А ја певам од радости тихо:
Шумадијо моја, мила дико.
Нигде такав шум река да чујем,
као Ибром када ја путујем.

Сад се враћам одакле сам пошао,
дуго време од тад је прошли.
Чезнем да ја чујем манастирска звона,
зов планине, што лечи ране болне.

Срећан ћу као птица права
да долетим у гнездо и уживам.
На извору воду хладну да пијем
и мајчино срце загрљајем да гријем.

РЕКА СТУДЕНИЦА

Студенице, реко моја мила,
под Голијом ти си се родила!
Пустила те твоја мајка стара
кроз корито тешког камењара.

Из наручја она те пустила.
Срећна буди, то је говорила.
Потоцима певаћеш песмице
и прихвати све миле речице.

Испод мостова ти ћеш да пролазиш,
жалне врбе нежно да помазиш.
Стене ће се огледати стално,
сунце ће те миловати бајно.

Склапијевац и лепа Бревина,
Савошница руке раширила,
на крштење са тобом пошле,
крај капије манастирске дошле.

Монах Сава тебе је крстио,
низ корито даље те пустио,
да до Ушћа путујеш срећна,
а тамо те чека љубав вечна.

Низ Ибар су цвали јорговани.
Студеницу чекају сплавари.
Чекају је врбе, а и брезе,
и брзаци што низ Ибар језде.

Голија је небо пољубила
и сунчане зраке пригрлила.
Природа је чудо учинила,
Студеницу и Ибар спојила.

ГОСПОДИН У ПЛАВОМ ОДЕЛУ

Од запада па до Црвеног мора,
преко многих градова и поља,
пловио је господин у плавом,
грлио се са Савом и Моравом.

На грудима носио је бродове и шајке,
чамце мале и прелепе барке,
гледао је риболовце како рибу лове
и парове заљубљене кад се нежно воле.

Слушао си многе музиканте,
о Дунаву песме још се памте,
ко бисери кад се полагамо нижу,
стихови се на обали пишу.

Спајао си градове и људе
и гледао птице кад се буде.
Осетио културу и веру,
господине у плавом оделу.

У ДУШИ

ПОРОДИЧНИ ДОМ ЈЕ СРЕЋА

Гнездо - где срце куца,
где љубав сија к'о зрака сунца,
та љубав дом је мој,
ту су корени моји, у кући маленој!

Од тих корена извор тече.
У дому чује се песма свако вече.
Тако је било крај огњишта пре много лета,
радост и љубав у мојој души се расцвета.

Најлепше је кад смо скупа,
од среће ми срце задрхти.
И птица кад је у свом гнезду
загрли птиће, прати месец и звезду далеку.

Огњиште, то су тапије остављене,
храст и шљиве – тајне скривене.
Све се то улива у реку живота,
све је то истинска срећа и лепота.

МАСКА

Птице певацу,
сунце голица росу,
маслачци су процветали,
а моје срце је камен.

Да ли ће ми душу озарити светлост?
О, Боже, где си, има ли те?
Ово је само маска. Нисам то ја.
Ова ме маска жуља.

Бацам маску – привид
и видим право лице.
Живот је дарезљив.
Тражим срећу коју ћу делити.

Ја сам капетан брода.
И где год окренем кормило,
ићи ћу и бићу срећна.
Ноћ ће ми бити вечита јава,
а небо живот мојих снова.
МЕЂУ СВОЈИМА

Да ми је да у Стиг дођем,
да видим равницу у свили,
и мојим сокацима прођем,
где пас уз јутарње сунце зацвили.

Желим светлост да разгрћем,
да осетим росу у мом пољу,
да ову земљу напаћену преврћем,
да обиђем сваки брежуљак и дољу.

Ја сам ти усамљено дрво,
ван шуме на свакој мети,
где громови и ветрови гађају га прво,
а сунце сагорева лети.

Оставих све што је лепо и драго,
моје земљоделце и радиште,
моје Светосавце – највеће благо,
кућу и праг, где нема никога више.
Да ми је да живим међу својима
и певам чистог гласа,
да пратим залазак сунца данима
и гледам пшеницу како класа.

Вратићу се међу моје претке,
скинућу катанац с врата,
да чујем како жуборе реке,
да загрлим сестру и брата.

УСПОМЕНА

Вече трепери најлепшом светлошћу.
Враћам се на стазе свог детињства,
заглављена у успоменама,
које ме секу као оштро сечиво.

Живот нам се преде
као жица на вретену,
некад се прекине нит,
а чвор остаје заувек за успомену.

Довољно је зрно светлости да засија,
и моја мисао враћа се успоменама,
на кућу прекривену маховином.

Стари кров је оронuo ,
кућа тугује сама.
Пустош је долетела,
можда са неба, или поља и реке.

Враћам се на успомене.
На коње вранце,
на венце, на прапорце,
на прашњаве сокаке.

Као кад ниче дрво,
тако и моја сећања ничу,
али пустош је затворила врата,
суза нема – ни трагова од људи.

КУД ГАЗИШ СИНЕ МОЈ

Куд газиш, сине мој,
да ли је земља твоја и дом?
Да ли те сунце топлином греје,
да ли се месец на тебе смеје?

Послушај мајку стару,
запевај и ори у свом атару,
ти си усамљено дрво усред степе,
а срце боли и пати од сете.

Стопама твојим куд газиш
мораш на сваку травку да пазиш.
А овде дођи испод шљиве ранке,
ту си се љуљао у крилу своје мајке.

Твоје се срце смрзава у самоћи,
без љубави је хладно, нико ти неће доћи.
Топлина дома те зове
гази куд хоћеш – све је твоје.

Кад будеш дошао сине,
запеваће мајка од среће и милине,
а облаци из ведра неба ће лити,
сапрати ране са срца и неће крварити.

СЛУТЊА

Да л' слутња или привиђење?
Пред очима слика се отвара,
и креће да лебди у тешкој самоћи.
Хладни зној и језа у срцу ми ноћи.

А кроз маглу сињу моје лице плови.
Видик је мутан, огрнут стравом,
часови су мучни, болни, пуни туге.
Видим негде тебе, анђели те дворе,
да ли срце слути, ил' су ноћне море?

Црнило ми овило видик и минуте,
да ли слутња вреба моја осећања?
Као кула стара, тамне мисли слуте:
нема срећне ноћи нити мирног сна.

Од тих сурих мисли слабост је још већа.
Узалуд се надам и узалуд чекам,
срећа је далеко, слутња сада влада,
а снага ми тоне у пределе неосунчане.

КУДА ДА КРЕНЕМ

На раскршћу стојим,
као Господ разапет на крсту.
Не знам куда да кренем,
који је прави пут за мене?

Да ли на исток, запад?
Да ли на север ил' југ?
Стојим к'о дрво ван шуме,
да ли ме неко разуме?

У лавиринту ми душа,
у руци грумен земље,
у оку суза бистра
к'о роса горског листа.

Господе, куда да кренем?
Прави пут ти једино знаш.
Покажи ми га и мојој души,
подари мир и спас.

Зар је земља премала,
а небо превисоко?
К'о казаљке на сату
кружим путем да одговор нађем.

У ДУШИ

Посејаше ми семе мога села у души,
вене; срце моје обасуте
претке подигнута чела,
највеће радиште прегатоце марљиве.

Расадник у грудима поста
најлепша башта, ливада и њива.
То само код сељака бива,
његова крв их поштено залива.

Пред кућом расцветала шљива,
а под шљивом лепа хладовина,
моја душа као 'лебац у мекоти ужива,
све је то моја дедовина.

Рекоше ми: знојем са чела да се храниш,
огњиште и праг да чуваш,
то што ти је у души да негујеш,
а зле птице, злослутнице, да одагнаш.

Маховину сам разастрала као распеване
баладе,
ђурђевак, зумбул, зеленкаде,
пшенична поља, кукурузе и винограде.
Све је то у расаднику које ми Бог даде.

Не стидим се што сам сељак
од храпавих руку и знојавог чела,
и опет живот ми даје задатак
да чиним нека добра дела.

Бог ми је једина нада и вера,
крсна слава и свето пиће.
Ја само гледам у брата небесника,
једнога дана и овај песник васкрснуће.

**„ШТО ВИШЕ ЉУБАВИ ДАЈЕТЕ
ВИШЕ ЈЕ ПРИМАТЕ”**

ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ

ЗА ТЕБЕ

За тебе сам робиња,
вечита јава и богиња.
Пола душе сам ти дала
и ту половину у рај послала.

За тебе се молим анђелима,
да те носе на својим крилима.
Пољубац који ћеш ми дати,
у срцу ћу верно чувати.

За тебе ћу виолина бити,
па ћу нежно ја тебе љубити.
Ти ме мази, као жице њене,
звучи ће те миловати нежни.

Твоје име ставићу у риме,
гладни душу нахранићу њиме,
за тебе ћу стихове да пишем
мирна и поносна, срећна да уздишем.

ЛЕПОТА ЖЕНЕ

Та лепота жене, лепота незнана,
као летње ноћи у сну проспаване.
Пурпурна ватра са лица избија,
и два ока црна што срца опија.

Црну свилуњене косе
ветрови тихи носе,
а лепота њена као башта крина,
девочанством својим момке је мамила.

Лице јој је бело као цвет на грани,
а душа празна без њене љубави.
Лепота је њена један обзор прави,
после тамних ноћи кад се појави.

ЉУБАВ У ПРОЛЕЋЕ

Пролећно небо мека свила,
ја сам ти као анђео, мила.
Пред нама срећа као поток тече,
к'о слатка песма кад се пева пред вече.

Отворио си врата душе моје
и примио ме у рај љубави своје,
тамо где цвета бокор мирисних ружа,
све што сам чекала сад ми љубав пружа.

Срећу нек виде звезде сјајне
и жар, где нам срца стоје.
Пролећна ноћ крије наше тајне,
вином нас Богови поје
да срећни будемо нас двоје.

УЗДАХ

Из груди уздах се оте
као да иде из дна мора,
мучи те нешто душа
бол, туга, ил'љубомора?

Са стране мио глас рече
какав је уздах ово
у морске дубине ћу да роним,
чекаћу шкољка кад се отвори
бисере њене да бројим.

Зашто уздахе ређаш
од среће ако долазе,
нека се шкољке отворе
бисери нека говоре.

Ако те туга мори
из ока тужни бисери плове,
валови морски их носе
у тајне дубоке.

МОМЧЕ И ДЕВОЈЧЕ

На небу је засјала звездица,
сјаји као у оку зеница.
Ево иде девојка Јелена,
у босиље она умивена.

Тело јој се повија к'о смиље,
а груди јој лековито биље.
Гледа момче па се чуду чуди:
на шта јој то миришу груди?

Да л' на дуње ил' на јабуке зреле,
шта би вило твоје усне хтеле?
Усне су јој к'о румена ружа,
руке шири па их момку пружа.

Еј Драгане, цвеће са ливаде,
што ли твоје срце моју душу краде?
Душа моја тамница ти била,
без мене се твоја осушила.

Ој Јелена, са неба звездице,
у тамници певаћу песмице.
Када видим да ми душа гори,
усне твоје хладни су извори.

ПОГЛЕД У ТАМИ

Седиш негде, где те не види нико
можда си тако навик'о?
Хоћеш да ме гледаш у полутами,
нестрпљиво чекаш да будемо сами.

Ноћас је звезда пала снена.
Срце трчи њеним трагом.
Погледом ка месту откуд крену,
заводнички гледаш ту прелепу жену.

А ја као лађа пијана
љушкам се наиспавана,
плима надошла срце ће да преплави
горим од жеље и љубави.

Рођена у твојој тишини и тами,
душа ми је жељна и срцем те мамим.
Зашто чекаш те минуте неме?
Приђи ми већ једном, јер кратко је време.

ЖЕНА

Један зрачак сунца,
најмањи шум горе,
развиће се срећа
широка ко море.

Да у новом руху
загази у цвеће.
Једна женска душа
никад знати неће:
где беше крај бола
где почетак среће?

Кад јој опет приђеш,
тој жени што воли,
запитај је нежно
за место где боли.

Свака жена чезне и безумно воли.

ЉУБАВ

Шта је то љубав?
Љубав може чуда створити,
може мора раздвојити
и планине прекинути.

У љубави не треба тражити срећу,
љубав је кад ти неко узме пола душе,
па си без те половине у рају
можда и у паклу, а ти не можеш препознати.

Љубав је мир који никад не оде.
Љубав су твоје руке око мог врата,
два извора жедна слободе.
Љубав има страсна уста,
што у жеђи пије благо, у дубини душе моје.

МЕСЕЦ

Ој, месече ноћобдијо,
светиоче мој,
где сад луташ мили санче,
пут осветли драгом мом!

Облаци се гомилају
па се груши и облачи,
дубока се тама диже
к'о да с мора сињег стиже.

Ево брата небесника,
с роговима облак диже,
а с небеских двора сину,
светлост прери поља и долину.

Преста терет, преста туга,
сад царује радост луда.
Ту је љубав мирисава,
пуна слатких уздисаја.

Сад ја слатко, мирно спавам
на грудима малаксавам,
месец мене верно прати,
не душа да ми пати.

ЛЕТЕЛА САМ

Летела сам облацима белим,
и носила анђеоска крила,
у наручје теби ја да слетим,
сијало је небо тог априла.

То вече кад се звезде пале
као сенка ја се појавила,
гледао си моје очи миле
плаве очи – очи тог априла.

Ја ри шаљем ауру са неба,
моја се душа јасно у њој чује.
Тад ти стиже срећа, оно што ти треба,
к'о да мора шапће и лепоту снује.

Гордо, а далеко раширених крила,
тако срећна у белој хаљини
шушкала сам небом к'о пурпурна свила,
као зрачно сунце месеца априла.

БИСЕРИ

ИГРА ЛЕПТИРА

Пред вече, кад сунце утања у море,
у блиставој сенци смарагдових гора
као два лептира, играју до зоре
две пресећне жене, преко плавог мора.

Прхнуло јато галебова.
Кроз бокоре расцветалих ружа
шумори ветар дивну песму снова.
Игра лептира и смех, радост пружа.

Пролазници упртих зеница
ни ако им имена не знају, ни лица
осмехом блиставим бодре жене
у игри, чаролији без музике и виолинских
жица.

ЧАРНА

Ти, чиста душо,
што под благословом сневаш,
заштити Чарну и мисли
што јој се муте.
К’о горска вила
храбра, кад груне
на тебе нечастива сила
планинска река,
што муље пере
о камење на дну вира.
Очи ти црне,
коса скрива груди и тело.
Као вредна пчела појављује се
где су цветови и баште.
Око ње дивљају брзаци,
младићи и официри,
лете ракете.
Смеје се ведро
као невино дете-
На жаркој обали мора
кипти бисерна пена,
кад је пролазници гледају
могу да „пуцају“ и вену.
Нека јој се не руше снови,
да се љушка као прекрасна лађа.
Ко не зна каква је Чарна
у друштву, од мене ће чути:

смирена, као да се на овој земаљској кугли
ништа не догађа.
Душа јој на крин мирише
на славље пуно вина,
и звуке прекрасних виолина.

ЧУПКА У ХРАМУ

Стајала је поред мене,
у заносу духа Светог,
певала је из дна душе „Алилуја“,
да пренесе захвалност
за мајчинство и успех,
што јој Божје силе доделише.
Што се вину у висине,
што упозна добре људе.
Тако она нежна лица
љуби скуте и хаљине
Божјем сину са висине.
Воштанице она пали,
захваљује што су јој обиље дали.
Највећу видим срећу
њену љубав, кад спомене,
супруга и децу драгу.
Па се крсти, Бога моли,
у молитви све говори
гласно, јасно, с пуно духа.
Светлост је обасипа,
Чупкасту, тог благог лика.

ЧУПКА, ЧАРНА И ЈА

Тог дана, у добу кад цвета ружа,
небо је било плава свила.
Пођосмо на пут у недоглед:
Чупка, Чарна и ја, као песма и лака рима.

Чарна ти је слатка чоколада,
кад се њише и цвећем косу кити.
Чупка је месечина што ноћу влада,
душа јој као памук мека и извор чист.

Трст сребрн уз море се види.
Као да је заспао са косом седом,
лежи у загрљају уснуле воде,
док месец мирно гледа све редом.

Чарна је к'о моркса пучина,
црна, к'о Циганка права.
Чупка сиђе са плавих висина,
два језера - њена ока плава.

Гарава је сплела косу у букет цвећа,
обрве јој кресе лице.
Уздаси се чују док улицом шета,
црна жено, права заводнице.

Намерно са чела прамен косе склања
смеши се и говори благо,
па се Чупка пита: да ли ово сања?
Свако би желео баш то лице драго.

Њихова лепота тако недогледна
плави фондан, чоколада ту још нешто треба
додај мало рума колач биће једна
слатка посланица да летиш до неба.

Чарна лепу тетоважу има.
„Ехеј“! сваки мушкарац добацује,
боде лепотом очи свима.
Цица-мацу видим свако добацује.

На сцени к’о газеле газе
обилазе као снопље зрака
куд их воде невидљиве стазе
к’о звезда кад бљесне из тамног мрака.

Та грудва њихове лепоте
саставити сафир и чоколаду.
Можда је од Бога, ил’ неке судбине
да роман напишу к’о прелепу баладу?

Сам Бог ми рече: „Соколице права,
на твом путу што данас крстариш
Нађоше те плава и гарава,
Тај печат лепоте носе добре ствари.

ПУТ СУДБИНЕ

ЖИВОТНИ ПУТ

На животном путу
сретох срећу , тугу
сретох ветар љути,
лист, без правца како носи жути.

На животном путу
видех реку мутну
како хучи, камење обара
све препреке руши.

Туга и срећа се смењују
као кад догорева свећа,
тако се пут крати.
Питаш стално: Колико је сати?

На крају свог пута
душа ти залута.
Можда је и у рај свратила.

Остао је само
спомен земље мало,
нико не примети
животни пут како брзо лети.

ЗАШТО

Зашто се све ово данас дешава?
Зашто се цвеће гази и уништава?
Зашто су пуне „Сигурне куће“ жена?
Између тебе и мене никакве разлике нема.

Пред насиљем морамо стати.
И насилника родила је мати.
Као вучице треба да се боримо,
да то зло отклонимо!

Зашто Тијана, Драгана, Милена
обешчашћена, под земљом лежи
покривена?
Кржави зликовац треба да зна
да се за њега и његова мајка будила из сна.

О Владичице мила и Пресвета мати,
помози нам да се живот другачије схвати!
Заштити свако чедо наше,
немој у мирној ноћи да се плаше.

Немој да сунце залази пре мрака,
да се суши младица, цвет и травка.
Зашто сузе ко реке да ронимо,
хајде срећни звезде да бројимо!

БЕЛО ЦИГАНЧЕ

На углу улице наше
једно Циганче ручицом маше:
„Додај ми, чико, колико имаш,
за срећу теби од Бога примаш!“

Када га гледам,
срце бих да му предам,
ал' тамо негде на углу стоји,
бело Циганче динар по динар броји.

„Анђеле плави“, мазим му косу,
„Имаш ли оца, мајку, ко су?“
Коса се сјаји ко дукат жути,
ручицу пружа и само ћути.

Све су то деца, црна ил' бела,
несрећа њих је негде сусрела.
„Ти ниси Циганче, лепотане,
зашто ти просиш у хладне дане?“

„Ја сам ти Циганче бело,
мајци је јако срце оболело.
Немамо пара, ни мој тата.
Једино Бог срећи отвара врата.“

„Врати се кући, анђеле плави,
мама брзо да оздрави.“
Напољу северац режи и дува,
„Хајде унутра, топао се чај кува!“

Пружи му, наолтар да стави банку:
„Иди и моли се за своју мајку.
Бог је милостив, здравље ће дати,
оздравиће твоја мати!“

И БИ РЕЧ

РЕЧ

Лепа,
кроз душу
проткана.

Кроз воденички камен
самлевена,
бела,
чиста као злато.

Враћам је
одакле је пошла,
бојим се
да се не испрља.

Нека се чистотом поноси,
нека је
узвишену чују.

ПОЕЗИЈА

Поезија је права пропусница
да завириш у дно срца и откријеш
шта се крије код песника
анђеоског ведрога лика.

Знаш ли дико, мила моја,
како тече песма ова?
Као дрво када ниче
из корена расту приче.

Поезија кад се пише
стих на ружу замирише,
а ружа се раширила,
пчела речи сакупила.

У песми је светлост раја,
анђеоско зрно сјаја.
Ту је сета, бол и туга,
записана болест дуга.

Поезија извор има,
ту потече права рима,
у слапове се претвара,
дуга се над њом ствара.

ПЕСНИК

Песник је дар од Бога.
Из уста извори потеку
и увек пева из срца свога,
као притоке кад се уливају у реку.

Звезде хвата и месец мази,
око му ништа не заобилази.
У дубини душе пече га нешто,
сету прикрива тако вешто.

Песник зна сваки јад,
авантуре, док си млад.
Види и ружу како се отима,
убереш ли је, она ти крв пусти.

На молитви је песник,
успех је пролећни весник.
Поезија му тече кроз вене и капиларе,
ноћи непреспаване и сетне.

Можда је записано неразумно и тајно,
а можда као сновиђење бајно.
Ти песнику у срце завири,
схватићеш како он живи.

СВЕТЛОСТ У ТАМИ

СВЕТЛОСТ У ТАМИ

Ноћ је мрачна, мучна тишина,
а крај мене сјаји фењер стари.
Јеванђење Свето читам,
изненада светлост се у себи појави.

У том трену заборави на фењер, на кућу.
У царству таме светс изгубих,
и кроз срце моје та светлост просија.
Помислих молитвено: „Помилуј ме, Боже,
Светлости једина!“

„Помилуј ме, Христе Боже, и опрости моје
грехе:
несавесне, неприличне, неизмерне...
Према мени, што безумно сагреших,
ти милост покажи ми, преобилну!“

И остадо тако усред таме, знам шта зборим.
Кад ми се ти јави, као Светлост.
Тад просветли ме,
и љубављу испуни ме.

О Господе, о једини једнородни,
са Оцем твојим и са Тобом,
Христе, Боже свих и свега,
о дивоте доживљене,
да сред таме Светлост нађем.

АНЂЕО

Оче небески, што седиш међу звездама,
реци ми: што ти се понизно клањам?
У својој смрти да л' неко нађе лека?
Има ли безгрешног човека?

Љубав и нада, к'о снага грома,
из срца стада диже свој глас.
Анђео бели залепрша крилима,
и пирну ветрић – души за спас.

Анђео забруји и насмеши се.
Знаш тајну земље целе,
рај земљи заклео се
да тајне заједно деле.

Душа моја заплака,
да ли се Анђео игра њоме?
Ако је царство сунчев зрак,
безгрешне душе небеским бескрајем плове.

МОЛИТВА

О, Господе, благослов нам спусти!
Сваки човек нек' се срећан буди.
Глас ћеш чути наше захвалности,
птица у ваздуху, и на земљи – људи.

Сваког живог путем ти спроведи,
нека стигне на крај пута свога,
и грешнога пред олтар доведи,
да очисти душу срца маленога.

На синјем мору у тамној ноћи
морнара чувај на пучини!
Болесном дај лека и помоћ,
да мирно спавају у тишини.

Сирوماху подари кору хлебам
јер још се кмоја бака сећа:
Кад су котунице јели уместо хлеба.
Пуна трпеза биће му срећа највећа.

Нека грешни заједно моле: „Опрости,
смилуј се, и изли милосрђе твоје“!
Да одахну од сваке гриже савести,
нека виде, Господе, Величину твоју!

А кад се дани прекрате,
последњи час над нама затвори,
и од греха очишћеној души, Анђеле сврати,
ти нам вечне дворе отвори.

РОЂЕЊЕ ИСУСА ХРИСТА

Ухвати данас пахуљу белу,
то Анђели се играју.
Данас се родио Исус у Витлејему,
па нас небеса даривају.

„Родио се Месија“ радосно кличу!
„Од пречисте Деве Марије.“
„Христос се роди“, сви весело вичу!
И певају „Рождество твоје“.

Данас га слави свака кућа,
и крсти са три прста.
Чекаћемо срећни, будни до сванућа,
Богомладенац, јер је његова вера чврста.

По собама свуда слама разасута.
У пећини је рођен к’о сиромаш прави.
Стигао нам је Божић, нек’ је срећно нама.
И светлост се с неба у соби појави.

Село нам под снегом, све се пресијава.
На огњишту старом Бадњак догорева,
житом нас посипа домаћица стара.
„Божић, Божић-Бата“, свако дете пева.

Син Божији данас са неба силази,
народ цркви хита и врата отвара.
Поранио ратар у цркву улази,
јер искрена вера два живота ствара.

ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА

Православна цркво,
сред вековне буре,
к'о гранитна стена
рађала си се из пепела свога,
са народом својим славила си Бога!

Само таква црква могла је да крепи,
да с народом живи плам свећице наше,
да човек човека поштује и љуби,
да испред олтара клањају се људи.

И увек и даље,
цркво моја мила.
делила си с нама
бол, тугу и патњу.
И рану нам брзо сваку исцелила.

Под твојим окриљем
прса нам се зраче,
бићеш нам вечита
утеха и нада.
За добре хришћане,
и храбре и смерне,
нека звуци звона
пуне душе свечаним миром.
И слушају псалме светог Псалтира.

ПЕСНИК СЕ НЕ ПОСТАЈЕ, ПЕСНИК СЕ РАЂА

Постоје људи којима је књижевност струка и занимање.

Неретко су и писци. То се, некако од њих и очекује. Да раде по свим нормама и правилима књижевног заната.

Али,

Када један обичан човек, не из књижевне сфере, песнички набој осети у себи и не може и не жели да га савлада, већ га пусти да се раскрили и полети, такве особе називамо песницима по рођењу.

Једна од таквих песникиња је и ауторка ове збирке - Светлана Перишић.

Светлана својим стиховима пева оду животу. Она воли људе, бића, ствари. Уме да се готово детињасто, радује свему што је лепо, а врло мудро, прихвата све што лепо није. За њу су мале и обичне ствари, препуне лепоте, а смех човека је најбољи лек за све проблеме. Стижанка, у срцу и души, у длановима и браздама на њима-воли и поштује сваки педаљ земље и своје родне груде. Радује се сваком мирису, звуку, травки и класу. Уме да препозна оно што је суштински вредно и важно, богатство које нам је од Бога и природе дато. Где год да гази њена нога, носи и разноси љубав којом је задојена на своме огњишту.

Преко Стига, Шумадије, Ваљева, Голије, кроз Мораву, Млаву, Ибар, Саву, па преко Заове и Манасије, пут је води стазама љубави. Она свраћа у манастире, да окрепи Душу и смири лепоту коју кроз природне лепоте тако несебично добија.

За њу је највећа вредност породични дом; место на коме је пупак пресечен и на коме заувек остаје тајна рађања. Јер, то је њен живот, прави, онај, за који је имала снаге да препозна. Она храбро и нежно корача путем који је само њен. Јер, ако човек одступи од своје стазе, он је под маском, а маска не стоји лепо, јер свака маска жуља.

Светланин прави живот су Стиг и плодна равница, њена деца и породица. И прелепи стихови, који се као ројеви множе и осветљавају Душу свакоме ко у њих завири. Натопљени љубављу, вером и одушевљењем, док их слуша или чита, човек не може да остане равнодушан, и да се, заједно са ауторком, не радује и осмехује свету и животу који је у њему и који га окружује.

Лепота Душе осликава се у музици стихова. Слушајмо их и певајмо са њима оду животу.

Данијела Божичковић Радуловић
Миланова, књижевник

ТРАГОМ ПЕСАМА У ДУШИ

Светлана Перишић је једна храбра жена која је перо живота узела у своје руке и пише сама по својој судбини. Она није од оних песника који мере своје речи, размишљају хоће ли неког да погоде, дотакну, натерају на размишљање, измаме сузу... Нехаје она за такве ствари, она и њена песма су тренутак, стварност, као свети део литургије „Јест и да буде”.

Морална, отресита, праведна и Богољубна не може другачије ни да пише осим тако каква је и она сама, јер њена целина, њен начин живота, чине суштину њене поезије. Њене Богоумилне речи које су јој, сигурна сам Божијом промисли дате, јер сваки наш пут у животу је Богом дан а ја сам му захвална што је Светлану Перишић довео и на моју стазу.

Земља нас храни, од ње живимо, на крају у њој завршавамо, без бојазни од рада на њој која нам живот значи и до оног тренутка када у њу улазимо Светлана слави и захваљује. Тежину живота, одрицање, снове, жалост за онима којих виже нема, за младошћу, прошлим временима, за онима које воли као зеницу ока и који нису са њом већ на „туђем прагу”, све то Светлана обилато дела са читаоцем. Воли свет око себе, ствара и остварује своје снове. Не чека да неко то други ради уместо ње.

Сваким својим стихом дарује нам причу, откривајући читаоцу део своје душе, чисте као јутарња роса, жубораве као планински поток, подно испоснице Светог Саве. На исти начин и тече Светланина поезија сликовито, слика дуго остаје у оку и уму, лако се памтећи. Њена поезија је чиста и разумљива. Има стихова који изазову и по коју сузу, оних који буде наду, враћају у живот или оплету критички по неделима. Светлана у својим песмама моли, прашта, тражи, дарива, сања и захваљује. Њена не свакидашња енергија и воља једне на изглед обичне жене са села је за свако дивљење. По њеним песмама и неисцрпним новим доживљајима и темама се да наслутити да ће под Стишким небом још дуго говорити своје песме, што јој ја од срца желим.

Антилета Ана Живковић
Лета Господњег 21.07.2016.
на Св. Прокопија

САДРЖАЈ

МИРИШЕ ЗЕМЉА

Мирише земља.....	7
Пшеница.....	8
Виноград.....	9
Стиг.....	10
Првенац.....	11
Чедовача медовача.....	12
Песма Србији.....	13
Домовина.....	14
Шумадија.....	15
Река Студеница.....	17
Господин у плавом оделу.....	19

У ДУШИ

Породични дом је срећа.....	23
Маска.....	24
Успомена.....	26
Куд газиш сине мој.....	27
Слутња.....	28
Куда да кренем.....	29
У души.....	30
За тебе.....	33
Лепота жене.....	34
Љубав у пролеће.....	35
Уздах.....	36
Момче и девојче.....	37
Поглед у тами.....	38
Жена.....	39
Љубав.....	40
Месец.....	41
Летела сам.....	42

БИСЕРИ

Игра лептира.....	45
Чарна.....	46
Чупка у храму.....	48
Чупка, Чарна и ја.....	49

ПУТ СУДБИНЕ

Животни пут.....	53
Зашто.....	54
Бело циганче.....	55

И БИ РЕЧ

Реч.....	59
Поезија.....	60
Песник.....	61

СВЕТЛОСТ У ТАМИ

Светлост у тами.....	65
Анђео.....	66
Молитва.....	67
Рођење Исуса Христа.....	68
Православна црква.....	69

Песник се не постаје, песник се рађа.....	71
Трагом песама у души.....	74

Светлана Перишић
У ДУШИ ПЕСМА

Издавач:
Библиотека “Србољуб Митић”
Мало Црниће

За издавача:
Зорка Стојановић

Лектура:
Златија Радовановић

Коректура:
Данијела Божичковић Радуловић Миланова
Антилета Ана Живковић

Технички уредник:
Слободан Голубовић

Штампа:
Штампариија **Сѿојадиновић**
Петровац на Млави

Тираж: 300 примерака

ISBN 978-86-87003-62-0

2016.

CIP - Каталогизација у публикацији -
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

ПЕРИШИЋ, Светлана, 1960 - У души
песма / Светлана Перишић. - Мало Црниће :
Библиотека "Србољуб Митић", 2016 (Петровац
на Млави : Стојадиновић). - 80 стр. ; 21 см

Тираж 300. - Стр. 71-72: Песник се не постаје,
песник се рађа / Данијела Божичковић
Радуловић Миланова. - Стр. 73-74: Трагом
песама у души / Антилета Ана Живковић.

ISBN 978-86-87003-62-0
COBISS.SR-ID 225200396